

Sygn. akt III Cz 977/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Lucyna Morys – Magiera

Sędziowie: SO Anna Hajda

SO Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko A. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt I C 955/15

postanawia:

- 1) oddalić zażalenie,
- 2) oddalić wniosek powoda o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys – Magiera SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Cz 977/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim odrzucił apelację pozwanej z 20 listopada 2015 roku, albowiem odpis wyroku wraz uzasadnieniem został doręczony 12 października 2015 roku pełnomocnikowi substytucyjnemu, zaś pozwana dopiero 21 października 2015 roku wypowiedziała pełnomocnictwo poprzedniemu pełnomocnikowi, a kolejnego pełnomocnictwa udzieliła 23 października 2015 roku adwokatowi W. G., który wniósł o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, co nastąpiło 6 listopada 2015 roku. Sąd Rejonowy wskazał, że termin do wniesienia apelacji zaczął biec 12 października 2015 roku i upłynął bezskutecznie 26 października 2015 roku, a co za tym idzie apelacja złożona 20 listopada 2015 roku jest spóźniona. Wydając orzeczenie Sąd Rejonowy oparł się na treści art. 369 § 1 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. i wskazał, że doręczenie pełnomocnikowi substytucyjnemu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem jest prawidłowe, bo art. 91 k.p.c. nie wyłącza takiej czynności.

Zażalenie na to postanowienie złożyła pozwana zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 91 k.p.c. w związku z art. 141 k.p.c. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przejawiające się przyjęciem, że doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi substytucyjnemu, który o powyższy odpis nie wnioskował jest skuteczne w sytuacji, kiedy wniosek o sporządzenie uzasadnienia nie pochodził od tego

pełnomocnika, jak i we wniosku nie wskazano, aby uzasadnienie wyroku doręczyć bezpośrednio pełnomocnikowi substytucyjnemu. Przy tak postawionym zarzucie wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przede wszystkim należy zauważyć, że adwokat P. K. został ustanowiony pełnomocnikiem substytucyjnym na skutek pełnomocnictwa udzielonego 19 czerwca 2015 roku przez adwokata Ł. K. /k. 62/. Treść tego pełnomocnictwa wskazuje, że zostało ono udzielone do zastępowania adwokata Ł. K. w sprawie A. R. I C 955/14 przed sądami wszystkich instancji, z prawem dalszej substytucji. Nie może budzić żadnej wątpliwości - zresztą takiej wątpliwości strony pozwanej to nie budzi - że jest to pełnomocnictwo substytucyjne, a więc oparte na regulacji art. 91 pkt 3 k.p.c. Taka substytucja zaś jest dokumentem oznaczającym w praktyce sądowej udzielenie dalszego pełnomocnictwa procesowego przez samą stronę, a nie przez dotychczasowego jej pełnomocnika (art. 91 pkt 4 k.p.c.). Zresztą strona wyraźnie upoważniła swego pełnomocnika - adwokata Ł. K. - do udzielenia dalszej substytucji /k. 38/.

Strona pozwana w toku postępowania posiadała więc pierwotnie dwóch pełnomocników - adwokata Ł. K. oraz substytuta adwokata P. K.. Dlatego też pismo tego substytuta z 14 października 2015 roku /k. 83/ zwracające doręczony mu odpis wyroku z uzasadnieniem pozostaje niezrozumiałe, gdyż był on pełnomocnikiem strony pozwanej równoprawnym z adwokatem Ł. K. (por. M. Manowska: [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I (art. 1 - 505³⁸) pod red. M. Manowskiej, WK 2015, teza 10 do art. 91 oraz K. Knoppek: [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 - 366, pod red. H. Doleckiego i T. Wiśniewskiego, LEX 2013, teza 5 i 6 do art. 91, który podkreślił, że ustanowienie pełnomocnika substytucyjnego oznacza, że strona zastępowana jest w sprawie przez co najmniej dwóch pełnomocników, a każdy z nich działa ze skutkiem bezpośrednio dla mocodawcy, zaś mocodawcą dla substytuta jest strona, a nie pełnomocnik, który go ustanowił). Jednocześnie adres obu tych pełnomocników strony pozwanej jest identyczny - W., ul. (...) - /k. 38 i 83/.

Skarżąca nie twierdzi, że podała adres dla doręczeń inny niż w W. przy ul. (...) (adres obu jej pełnomocników).

Pozostaje więc jeszcze ocena, czy w sposób prawidłowy Sąd Rejonowy dokonał doręczeń pełnomocnikowi substytucyjnemu. W tym zakresie pełnomocnictwo substytucyjne nie zawiera żadnych ograniczeń, a adresy obu pełnomocników są identyczne /k. 38, 62 i 83/. Skarżąca powołuje się w tej części na postanowienie Sądu Najwyższego z 14 listopada 2008 roku (sygn. akt I Cz 100/08, Lex 548815) wskazując, że nikt nie podawał, aby doręczeń dokonywać na adres substytuta, a więc - jej zdaniem - należało ich dokonywać na adres pełnomocnika głównego. Trzeba jednak podkreślić, że pisma procesowe, w przypadku ustanowienia kilku pełnomocników, należy doręczać temu z nich, którego wskazała strona w treści udzielonego pełnomocnictwa lub w inny jednoznaczny sposób, a jeżeli tego nie dokonała, to wyboru dokonuje przewodniczący lub sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1998 r., Sygn. akt I CKN 856/97, OSNC 199/1/4). To ostatnie orzeczenie Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje na istotną wolę strony w określeniu podmiotu, któremu należy doręczać pisma. Wynika to chociażby z art. 133 § 1 k.p.c., zgodnie z którym doręczeń należy dokonywać ustanowionemu pełnomocnikowi ewentualnie osobie uprawnionej do odbioru pism. Decydujące znaczenie ma więc oświadczenie strony w tym zakresie, a w jego braku decyduje przewodniczący lub sąd.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że w przywołanym w zażaleniu postanowieniu z 14 listopada 2008 roku Sąd Najwyższy wskazuje także, iż z treści art. 133 § 3 k.p.c. nie wynika zasada, że w przypadku gdy w sprawie za stronę działa kilku pełnomocników procesowych, doręczenia powinny być dokonywane do tego z nich, który składa w sprawie pisma procesowe; w takim wypadku doręczenia powinny być dokonywane tylko jednemu wskazanemu przez stronę pełnomocnikowi; w przeciwnym wypadku doręczenie pisma sądowego jednemu z ustanowionych pełnomocników procesowych strony jest skuteczne. Także w tym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazuje więc na istotną wolę strony.

W rozpoznawanej sprawie w żadnym z udzielonych pełnomocnictw, ani w inny sposób strona nie wskazała, komu należy doręczać pisma, przy czym pozwana ustanowiła jednego pełnomocnika – adwokata Ł. K. – z prawem udzielenia dalszej substytucji, a adresy obu pełnomocników są identyczne. Pełnomocnictwo substytucyjne nie zawiera zaś żadnych ograniczeń. Nie sposób więc przyjąć nieprawidłowości doręczenia odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem 12 października 2015 roku jako skutecznego. To powoduje, że apelacja złożona już przez innego pełnomocnika 20 listopada 2015 roku została złożona po terminie, który upłynął bezskutecznie 26 października 2015 roku.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa.

Dlatego też zarzuty zażalenia są bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c., zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

Pomimo wygrania sprawy przez powoda w toku postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., oddalił jego wniosek o zasądzenie kosztów tego postępowania, albowiem nie wykazał on w żaden sposób w jakiej wysokości je poniósł.

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys – Magiera SSO Anna Hajda